

РЕШЕНИЕ

№ 3899

гр. София, 15.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско
дело № 20221110143344 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК.

Подадена е искова молба, с молба-уточнение от 05.10.2022 г., на „*****“ ЕАД, с която предявява искове по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че Р. И. К. дължи сумата 285,00 лева за главница за цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода 01.05.2020-30.04.2021 г., и сумата 28,00 лева за мораторна лихва върху главницата за периода 16.07.2019-13.04.2022 г.; сумата 10,55 лева за главница за цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01.05.2019-30.04.2021 г. и сумата 03,71 лева за мораторна лихва върху главницата за периода 01.07.2019-13.04.2022 г., ведно със законна лихва върху главниците от 21.04.2022 г. до окончателното им изплащане; а С. И. К. дължи сумата 570,03 лева за главница за цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода 01.05.2020- 30.04.2021 г., и сумата 56,00 лева за мораторна лихва върху главницата за периода 16.07.2019-13.04.2022 г.; сумата 21,11 лева за главница за цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01.05.2019-30.04.2021 г. и сумата 03,71 лева за мораторна лихва върху главницата за периода 01.07.2019-13.04.2022 г., ведно със законна лихва върху главниците от 21.04.2022 г. до окончателното им изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело №21736/2022г. по описа на СРС.

Твърденията на ищеца са, че по силата на договорно правоотношение по общи условия, приети по реда на чл. 150 от ЗЕ, доставял до процесния имот топлинна енергия за исковия период, чиято стойност не била платена в предвидените срокове от ответника като клиент на топлинна енергия по смисъла на чл. 153 от ЗЕ. Претендира право на обезщетение по чл.86 ЗЗД. Прави искане по чл. 219 от ГПК.

Ответникът Р. К. оспорва исковите по основание с довод, че между страните липсва облигационно правоотношение и не спори по размера им. Навежда възражение за изтекла давност. Оспорва наличието на валиден договор за извършване на услуга дялово разпределение за исковия период. Оспорва претенцията за лихва като начислена на нищожно основание, във вр.ЗЗП.

Ответникът С. К. оспорва иска по допустимост, основание и размер. Поддържа, че не

е клиент на топлинна енергия, вкл. с оглед на направен отказ от наследство. Имотът се ползва от другия ответник. Оспорва стойността на доставка и че същата не съответства на реално доставеното количество топлинна енергия, в имота няма радиатори. ОС на ЕС не е провеждано, а и представения протокол за това не е подписан от ответника, респ. негов наследодател. Намира за неоснователен иска за лихви

Третото лице-помагач „*****“ ЕООД на страната ищеца счита исквете за основателни.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От удостоверение за наследници от 21.10.2018 г., издадено от Столична Община, се установява, че А. И. К., разведена, е починала на 19.08.2015 г. и оставила за наследници по закон ответниците Р. И. К. и С. И. К.. От Договор №1133/09.12.1971 г. се установява, че А. И. К. и И.Р.К. са придобили правото на собственост върху имот – жилище №40 в *****, който адрес съответства на *****. Изложеното обосновава правен извод, че тъй като в договора не е посочено друго, всеки един от купувачите е придобил по 1/2 ид.ч. от правото на собственост, а след смъртта на А.К., при условията на чл. 5 и сл. от ЗН ответниците наследяват по 1/4 ид.ч., като не се установи до края на съдебно дирене, че А.К. е станала едноличен собственик на имота.

От удостоверение по чл. 49 от ЗН, издадено от СРС, се изяснява, че по заявление вх. №2005061/22.02.2019 г. на отв. С. И. К. в особената книга на Съда по чл. 49 от ЗН е вписан неговия отказ от наследството под №506/29.03.2019 г., оставено след смъртта на майка му А. И. К.. Отказът от наследство не е оспорен по реда на чл. 26 от ЗЗД и чл. 56 от ЗН, поради което същият е породил действие, считано от датата на откриване наследството – 19.08.2015 г. и исквите претенции спрямо този ответник се явяват изцяло неоснователни поради липса на наследствено правоотношение.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК – „(с)обствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената й.“

Съгласно чл. 153, ал. 1 от ЗЕ „потребители на топлинна енергия“ са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. В тази насока са и разясненията, дадени с т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК – „Собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената й.“ Следователно качеството потребител на топлинна енергия се свързва поначало с принадлежността на вещно право на собственост върху имота. Сключването на писмен договор не е условие за възникване на облигационната връзка– арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ, а изрично писмено изявление на потребителя за приемането на ОУ законът не въвежда като условие за възникване на правоотношението. Не се твърди и доказва изключението по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ - ответник да е упражнил възражение срещу ОУ в срока по чл. 150, ал. 3 от

ЗЕ. Съдът намира, че между отв. К., една страна, и ищеца-от друга, е възникнало правоотношение по договор за покупко-продажба. Ответникът К. отговаря за неплатени суми за доставка на топлинна енергия, съразмерно на доказаната квотата й съсобствеността- $\frac{1}{4}$. Няма правно значение дали реално е ползвала имота и фактически е обитавал, защото съобразно приложимото право е достатъчно да бъде установено, че това лице е собственик/съсобственик на имота и липсва сключен индивидуален договор за продажба на топлинна енергия с трето лице-тителар на облигационно право на ползване през процесния период.

Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 от ЗЕ). Клиентите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата, съгласно чл. 153, ал. 6 от ЗЕ, и дължат плащането й. В този смисъл са разясненията, дадени със задължителното за националния съд решение от 05.12.2019 г. по съединени дела С-708/17 и С-725/17 на СЕС, за това, че собствениците на апартамент в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент.

От заключение на съдебна техническа експертиза, неоспорено от страните и преценено по реда на чл. 202 от ГПК, се установява, че за предявения период 01.05.2020-30.04.2021 г. ап. №40 реално потребеното количество топлинна енергия е на стойност сумата 923,18 лв., в нея не са включени лихви или стари задължения, като за сметка на ищеца са отчислявани технологичните разходи на абонатната станция. При това положение следва да се приеме, че за ищеца е възникнало правото на парично вземане за главница за цена на доставка на топлинна енергия по отношение на отв. Р. К. за сумата 230,80 лв. Търсеното парично задължение за главница е дължимо и изискуемо, и като законна последица от това се дължи поисканата законна мораторна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение -21.04.2022 г., до окончателното изплащане на вземането.

Искова молба е подадена на 21.04.2022 г. На основание чл. 116, б. б от ЗЗД, считано от тази дата спират да текат давностните срокове. Съгласно чл. 111, б. в от ЗЗД, правото на парично периодично вземане, каквото е това на топлофикационното дружество, съгласно Тълкувателно решение №2/2013г. на ВКС, както и това за лихви, се погасява с изтичането на тригодишна давност. Погасени по давност ще са изискуемите парични вземания, считано три години назад от датата на предявяване на исковата молба (чл. 114, ал. 1 от ЗЗД) –преди 21.04.2019 г. Претендират се парични вземания за период 01.05.2020-31.04.2021 г., поради което възражението за изтекла давност е неоснователно.

Съобразно приложимите Общи условия от 2016 г., а именно чл. 33, ал. ал. 1 и ал. 4 от продавачът начислява лихва за забава само върху задълженията по чл. 32, ал. 3, съответно само върху сумите по изравнителните сметки, които съгласно чл. 33, ал. 2 от общите условия следва да бъдат заплатени в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят, за което вещото лице по ССчЕ представя изчисления в табличен вид с период и размер дължимите суми. Ответникът не твърди и не доказва да е погасил в срок паричното вземане за главница за цена на доставка на топлинна енергия, поради което ищецът има право на обезщетение за забавено изпълнение за неплатената главница за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2021-13.04.2022 г. в размер определен от Съда, съобразно правомощието по чл. 162 от ГПК – сумата 13,53 лв., като за останалата част по период и размер акцесорната претенция е неоснователна.

Съгласно [чл. 139, ал. 2 от ЗЕ](#), дяловото разпределение на топлинна енергия между клиентите в сгради-етажна собственост се извършва от топлопреносното предприятие или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по [чл. 139а от ЗЕ](#). Съгласно [чл. 149б](#),

ал. 3 ЗЕ услугата дялово разпределение се извършва от и за сметка на доставчика на топлинна енергия или по сключен от него договор с лице, регистрирано по реда на чл. 139а, вкл. в хипотезата на чл. 139б от ЗЕ (когато клиентите в сграда - етажна собственост са избрали лице, регистрирано по реда на чл. 139а, за извършване на услугата дялово разпределение) като сумите за дялово разпределение се заплащат от потребителите на продавача- чл. 36 от ОУ. От представените писмени доказателства, вкл. от третото лице-помагач главни и индивидуални отчети, се установява, че са предоставени услуги за дялово разпределение по Договор Д-0-67/03.06.2020 г., сключен между ищеца и третото лице помагач. Не се спори по стойността на цена на услуга дялово разпределение, поради което отв. Колева отговаря за ¼ от нея – за сумата 10,55 лв.

Неоснователен е и следва да бъде отхвърлен иска за мораторна лихва за неплатена услуга дялово разпределение. По арг. от чл. 36, ал. 2 от ОУ не се установява уреден ред и начин за заплащане на услугата, което касае и въпросът с изпадането в забава при неточно изпълнение в темпорален аспект. Освен това, не се представя и покана до длъжника за плащане, поради което правото на парично вземане съдът приема, че не е възникнало.

При този изход на спора, всяка страна има право на съдебни разноски. Съобразно разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в настоящото производство подлежи на реализация и отговорността за разноски в рамките на заповедното производство. Съразмерно на уважената част от исковите за сумата общо 190,11 лв. – 175,23лв. разноски за платени държавни такси, възнаграждения на вещи лица и юрисконсулт за исковото производство. По отношение на разноските за заповедното производство съдът взе предвид, че отв. К. е възразила изрично срещу заповедта за изпълнение за част и по размера на паричните вземания, поради което заповедта за изпълнение е влязла в сила за сумата до 285 лв. за главница за цена на доставка на топлинна енергия, за сумата до 28 лв. за мораторна лихва; за сумата до 10,55 лв. за главница за цена на извършена услуга дялово разпределение, и за съдебните разноски за сумата общо 18,90 лв. Поради това за оспорените суми разноските в заповедното производство на ищеца са 19,11 лв. (разликата над 18,90 лв. до 38,01 лв. за платена държавна такса и възнаграждение на юрисконсулт), а за уважената част от исковите има право на сумата 14,88 лв. Юрисконсултското възнаграждение, на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 37 от ЗПП, е определено от Съда в предвидения минимален размер по чл. 25-26 от НЗПП.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, във вр. чл. 38, ал. 2, вр. чл. 38, ал.1, т. 2 от ЗА ищецът трябва да заплати на процесуалния представител на отв. К. – адв. С., адвокатско възнаграждение, съразмерно отхвърлената част от исковите - 66,36 лв., последното определено поначало в размер 300 лв., съгласно чл. 7, ал.2, т.1 НМРАВ (ред. ДВбр.6/31.07.2020г.), доколкото договора за правна помощ е сключен на 16.09.2022 г. Ищецът дължи разноски за заповедното производство за отхвърлената част – сумата 11,06 лв., определени на осн. чл. 38, ал.2, във вр. ал.1,т.2 от ЗА, вр. чл. 6, т. 5 от НМРАВ, във вр. пар. 1 от НМРАВ (бр.68 от 31.07.2020 г.), и платими на адв. Билева за оказана безплатна правна помощ.

Съобразно правилото на чл. 78, ал. 3 от ГПК, ответникът има право на съдебни разноски съразмерно на отхвърлената част от иска. В тежест на ищеца следва да се възложат изцяло сторените разноски за правна помощ от отв. К. – сумата 400,00 лева.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Р. И. К., с ЕГН:*****, с адрес: ***** , дължи на „*****“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****Б, на основание чл. 318, ал. 2 от ТЗ, чл. 200 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, сумата 230,80 лева за главница за цена на доставка на топлинна

енергия за имот в *****, за периода 01.05.2020-30.04.2021 г. и сумата 13,53 лева за мораторна лихва за периода 15.09.2021-13.04.2022 г.; сумата 10,55 лева за главница за цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01.05.2019-30.04.2021 г., ведно със законна лихва върху главниците от 21.04.2022 г. до окончателното им изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело №21736/2022г. по описа на СРС; като иска за главница за цена на доставка на топлинна енергия над уважения размер от 230,80 лева до пълния предявен размер от 285,00 лева, и иска за мораторна лихва над уважения размер от 13,53 лева до пълния предявен размер от 28,00 лева и за периода 16.07.2019-14.09.2021 г.; и иска за сумата 03,71 лева за мораторна лихва за периода 01.07.2019-13.04.2022 г., начислена върху главницата за цена на извършена услуга дялово разпределение – ОТХВЪРЛЯ.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „*****“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****Б, срещу С. И. К., с ЕГН:*****, с адрес: *****, по реда на чл. 422, ал.1 от ГПК искове с правно основание чл. 318, ал. 2 от ТЗ, чл. 200 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, за признаване за установено, че С. И. К., с ЕГН:*****, дължи на „*****“ ЕАД, с ЕИК:*****, сумата 570,03 лева за главница за цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода 01.05.2020- 30.04.2021 г., и сумата 56,00 лева за мораторна лихва върху главницата за периода 16.07.2019-13.04.2022 г.; сумата 21,11 лева за главница за цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01.05.2019-30.04.2021 г. и сумата 03,71 лева за мораторна лихва върху главницата за периода 01.07.2019-13.04.2022 г., ведно със законна лихва върху главниците от 21.04.2022 г. до окончателното им изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело №21736/2022г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА Р. И. К., с ЕГН:*****, с адрес: *****, да заплати на „*****“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****Б, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата 190,11 лева – съдебни разноски по ч.гр.дело №21736/2022 г. и гр.дело №43344/2022 г., и двете по описа на СРС.

ОСЪЖДА „*****“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****Б, да заплати на адвокат В. Ф. С., с ЕГН:*****, с адрес на упражняване на дейността: *****, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, във вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 от ЗА, сумата 66,36 лева – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ по гр.дело №43344/2022 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА „*****“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****Б, да заплати на адвокат Красимира Игнатова Билева, с ЕГН:*****, с адрес на упражняване на дейността: *****, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, във вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 от ЗА, сумата 11,06 лева – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ по ч.гр.дело №21736/2022 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА „*****“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****Б, да заплати на С. И. К., с ЕГН:*****, с адрес: *****, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата 400,00 лева – съдебни разноски.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач „*****“ ЕООД на страната на ищеца „*****“ ЕАД.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____